

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 października 2022 r.

sprawy **P. C.**

skazanego za czyny z art. 202 § 3 k.k. i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 19 stycznia 2022 roku, sygn. akt V Ka 1967/21

zmieniającego w części, a w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku

z dnia 20 maja 2021 roku, sygn. akt II K 979/20

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego P. C. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 20 maja 2021 r., sygn. akt II K 979/20, oskarżonego P. C. uznano za winnego popełnienia przestępstwa z art. 202 § 3 k.k., za co wymierzono mu w trybie art. 37b k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i 2 lat ograniczenia wolności, a także czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za co skazano go na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności. Oskarżonemu wymierzono

karę łączną 2 lat ograniczenia wolności i orzeczono system terapeutyczny wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Ponadto, orzeczono względem oskarżonego obowiązek poddania się terapii dla preferencyjnych sprawców przestępstw seksualnych, zakaz prowadzenia działalności związanej z wychowaniem, leczeniem, edukacją małoletnich lub z opieką nad nimi przez okres 15 lat, nawiązkę w kwocie 300 złotych na rzecz M., przepadek i zwrot dowodów rzeczowych oraz zaliczono okres tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść oskarżonego, Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 19 stycznia 2022 r., w sprawie o sygn. akt V Ka 1967/21, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zaostrzył karę za czyn z art. 202 § 3 k.k. do 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzekając ją w systemie terapeutycznym, a ponadto uchylił rozstrzygnięcia o systemie terapeutycznym uprzednio orzeczonej kary pozbawienia wolności, o karze łącznej ograniczenia wolności, jak i o związanym z nią obowiązku poddania się terapii. W pozostałej części wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego P. C., który zaskarżył ww. orzeczenie w całości na jego korzyść i zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

„art. 457 § 3 kp.k. i art. 433 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie powierzchownego i nierzetelnego omówienia zarzutu wywiedzionej przez oskarżyciela publicznego apelacji w zakresie wymiaru kary wymierzonej P. C. za czyn z pkt I a/o, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu odwoławczego, albowiem Sąd II instancji w sposób nieprawidłowy omówił zarzut rażącej niewspółmierności kary w ten sposób, iż dostrzegł, że Sąd I Instancji prawidłowo wskazał na okoliczności tak obciążające, jak i łagodzące, lecz nie nadał odpowiedniego waloru okolicznościom obciążającym, w sposób ogólny i nielogiczny odniósł się również do potrzeb prewencji generalnej oraz celów wychowawczych dla skazanego, co w konsekwencji doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku I instancji i wpłynęło na wymierzenie skazanemu kary wielokrotnie bardziej dotkliwej nie dokonując rzetelnego omówienia zarzutu apelacji.”

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, o czym przesądził postawiony w niej zarzut.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa, przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (zob. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK6/14). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r. IV KK 125/14).

Powołany w petitum kasacji zarzut wadliwej kontroli odwoławczej jest oczywiście bezzasadny w realiach przedmiotowej sprawy. Sąd odwoławczy szczegółowo bowiem rozważył zarzut apelacji prokuratora, który dotyczył rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego za czyn z art. 202 § 3 k.k. przez Sąd I instancji. Sąd Okręgowy w Gdańsku szczegółowo rozważył skutki tego przestępstwa w kontekście stopnia jego społecznej szkodliwości, a także potencjalną skuteczność orzeczonej przez Sąd I instancji terapii w warunkach ambulatoryjnych wobec stwierdzonego u skazanego zaburzenia preferencji seksualnych, nie przekraczając przy tym granic zasady swobodnego uznania sędziowskiego w zakresie wymiaru kary. Sąd II instancji, dochodząc na kanwie

ustaleń faktycznych przedmiotowej sprawy do konkluzji o konieczności zaostrożenia kary, rzetelnie to stanowisko umotywował uznając, że Sąd I instancji nie nadał odpowiedniego waloru okolicznościom obciążającym oskarżonego. Autor kasacji nie wykazał także, by wnioski rozważań Sądu Okręgowego w zakresie potrzeb prewencji generalnej i celów wychowawczych kary były – jak twierdzi – ogólne i nielogiczne. Zauważenia wymaga, że zarzut rażącej niewspółmierności kary był jedynym objętym apelacją prokuratora i całe uzasadnienie Sądu Okręgowego w Gdańsku jest poświęcone rozważaniom z nim związanym.

Trafnie wskazano więc w odpowiedzi Prokuratora na kasację, że wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd odwoławczy odniósł się w swoim orzeczeniu do wszystkich podniesionych w apelacji oskarżyciela publicznego zarzutów, natomiast sam zarzut kasacyjny, mimo odmiennych twierdzeń obrońcy w uzasadnieniu tego środka, został wniesiony *de facto* z powodu oceny wymierzonej kary jako rażąco niewspółmiernej, nie zaś z powodu wadliwości proceduralnych po stronie Sądu, a jako powołany samoistnie jest niedopuszczalny z uwagi na treść art. 523 § 1 k.p.k.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazę prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy P. C., jako oczywiście bezzasadnej.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia skazanego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy obciążył go tymi kosztami.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]